

ДО НАУЧНОТО ЖУРИ,
ОПРЕДЕЛЕНО СЪС ЗАПОВЕД
НА РЕКТОРА НА СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ
„СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ”

С Т А Н О В И Щ Е

от проф. д-р Александър Иванов Стойнов

Относно: конкурс за доцент
обявен в Юридическия факултет
на Софийски университет „Св. Кл. Охридски”
(ДВ, бр. 96 от 2012 г.).

*Област на висшето образование: 3. Социални, стопански и
правни науки*

Професионално направление: 3.6. Право

Специалност: Наказателен процес

Кандидат: Георги Иванов Митов,
доцент по наказателен процес във
Великотърновски университет „Св.Св. Кирил и Методий”,
главен асистент по наказателен процес,
в Юридическия факултет на
Софийски университет „Св. Кл. Охридски”,
доктор по право

Единственият кандидат в конкурса за доцент по наказателен процес в Юридическия факултет на Софийски университет „Св. Кл. Охридски” е гл. ас. Георги Иванов Митов, доктор по право. За участие в конкурса той представя две монографии, едната от които е неговата докторска дисертация, обособена авторска част от колективна монография и двадесет и шест научни статии.

Кандидатът познавам лично и от неговите трудове.

Преподавателската работа на кандидата ми е известна от избора му като редовен асистент по наказателен процес в Юридическия факултет на СУ “Св. Кл. Охридски”. Имам отлични впечатления и от общата ни преподавателска работа в

Юридическия факултет на Великотърновския университет „Св. Св. Кирил и Методий“. Георги Митов чете лекции по наказателен процес, изпълнение на наказанията, международно сътрудничество по наказателни дела и международен наказателен процес.

Като учен той се отличава с изключително трудолюбие, широка обща и специална правна информираност. Следва да подчертая неговата способност да подбира за теми на своите научни изследвания проблеми, които са от съществено значение за българското право, за теорията и за практиката. Кандидатът успешно съчетава научните си търсения с практическата си дейност като адвокат и експерт в посочените области. Георги Митов придоби и съществен практически опит като член на Правния съвет при Президента на Република България и заместник-председател на Комисията по помилване.

Анализът на научните постижения на д-р Георги Митов определено води до извода, че те са новост в наказателнопроцесуалната наука, обогатяват съществуващите знания в тази област на правното познание и могат да намерят приложение в законодателството и съдебната практика. Не мога да оставя без внимание точния език и стил на неговите трудове, както и уменията му да представя разглежданите въпроси по един компетентен и увлекателен начин.

Научните приноси в представените за конкурса трудове са много и в едно становище като настоящото мога да посоча само най-съществените от тях.

I. Представената като хабилизационен труд **монография** със заглавие „Възобновяване на наказателни дела“ (под № 1 от

списъка) е в обем от 216 страници и съдържа увод, четири глави и заключение. Авторът показва отлично владение на материята, предмет на изследване в нея. Изложението е логично и правилно структурирано.

Преди всичко трябва да отбележа, че монографията е първото и за сега единствено у нас изследване на института за възобновяване на наказателни дела. В труда е направен цялостен теоретичен анализ на този институт като извънреден способ за проверка на влезли в сила съдебни актове. На основата на подробния, задълбочен и аргументиран анализ се предлагат решения на редица неуредени въпроси и пропуски в правната уредба, което създава възможност за преодоляването им в практиката. Авторът е направил и съответни предложения *de lege ferenda* за усъвършенстване на законодателството. Това определя значимостта и практическата полезност на това изследване и представлява принос на кандидата.

Друг съществен принос на автора е задълбоченият анализ на действащата нормативна уредба в НПК. В съчетание със сравнителноправното изучаване на законодателните решения в някои европейски държави и критично коментираната съдебна практика, този анализ е позволил на автора да изясни същността на възобновяването на наказателни дела като извънреден и самостоятелен способ за проверка на влезли в сила съдебни актове. Разкрит е характерът на контролно-отменителните и решаващи правомощия на касационния съд в това производство.

Като принос следва да бъде оценена тезата, според която специфичните особености на възобновяването на наказателни дела произтичат от характера на проверявания влязъл в сила съдебен акт – присъда, решение или определение. Аргументирана е критиката, отправена от автора към възприетото в правната литература

становище, според което „извънредността“ на този способ за контрол се определя и от ограничения кръг лица, които поставят в ход самото производство по възобновяване, както и от специфичните основания.

Новост в правната литературата е изложената теза на д-р Митов за същността на производството по възобновяване в хипотезата на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК като „квазикасация“, наподобяващо отменения преглед по реда на надзора, но коренно различно от производството за възобновяване на някои от другите основания. За обосноваване на тази теза в труда подробно са съпоставени основните различия при това производство в сравнение с другите основания за възобновяване, спецификата на съдебните актове като непроверени по касационен ред или съдебни актове по чл. 354, ал. 2, т. 2 и ал. 5 от НПК и специфичните правомощията на ВКС при тази проверка. Тази теза също има приносен характер.

Не мога да отмина и подробно разгледаните шест основания за възобновяване, като са очертани техните специфични особености. На основа анализа на тяхната същност и на богатата съдебна практика по тях, както и чрез използване на сравнително-правния метод, авторът формулира правилни предложения *de lege ferenda*: в чл. 422, ал. 1, т. 1 от НПК да се включи и невярното заключение на вещото лице, неверен превод или тълкуване; правилното и обосновано предложение за допълване на чл. 422, ал. 1, т. 6 от НПК с още едно основание за възобновяване – предаване въз основа на европейската заповед за арест. Предлага се и още едно ново основание за възобновяване на наказателното производство – когато Конституционният съд признае закон, който е приложен по конкретното наказателно дело, за несъответстващ на Конституцията.

Значението на четвъртата глава от монографията за практиката е съществено. В нея кандидатът разглежда самото производство по възобновяване на наказателните дела, извън основанията за възобновяване. Анализът на механизма за установяване на всяко от основанията за възобновяване ще бъде особено полезен за практиката. Като приносен момент следва да бъдат оценени и проследените възможности за установяване на основанието по чл. 422, ал.1, т. 3 от НПК – когато чрез разследване се разкрият обстоятелства или доказателства, които не са били известни на съда, постановил съответния акт и които имат съществено значение за делото.

По-нататък следва да се посочи, че за първи път в правната литература се прави задълбочен анализ на извънпроцесуалните и на процесуалните действия, свързани с образуване на самото производство – подготвителните действията на компетентния орган, който може да направи искане за възобновяване, съдържанието на самото искане за възобновяване и други. Като положителен момент може да се посочи предложението *de lege ferenda* отказът на окръжния, съответно на военния прокурор или на ръководителя на специализираната прокуратура да бъде обжалван по съдебен ред с частна жалба пред Върховния касационен съд. Анализът на съществуващата сега неефективна възможност за обжалване пред по-горестоящия прокурор изцяло подкрепя това предложение.

Накрая съществен теоретичен принос е изяснената същност на контролно-отменителните правомощия на ВКС и на тяхната специфика на основата на тяхното съпоставяне с правомощията на касационния съд при касационното производство. Особено внимание авторът е отделил на правомощията на съда, когато е налице основанието по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК – т. нар.

„квазикасация”. Сравнителният анализ на тази хипотеза допринася за изясняване същността и специфичните особености на това производство, което се различава от производството при наличие на другите основания за възобновяване.

II. Представените **научни статии** също съдържат множество приноси моменти.

Сред идеите, формулирани и обосновани в статиите, искам да отбележа, че на необходимото теоретично ниво са изследвани отделни проблеми на наказателното правораздаване като поправянето на явна фактическа грешка по наказателни дела, понятието „наказателно преследване”, въззивните правомощия на касационния съд по чл. 354, ал. 5, изр. 2 от НПК и други, които могат да бъдат оценени като принос в теорията на наказателния процес.

С практическа значимост и приносен характер е поставянето и разглеждането на въпросите относно приложението на институти на наказателния процес в дисциплинарното производство по Закона за адвокатурата.

В заключение трябва да отбележа, че кандидатът е изпълнил изискванията на Закона за развитие на научния състав в Република България, като е представил нова монография като хабилитационен труд и други нови публикации след защитата на докторската степен. Предвид научните достойнства на неговото творчество и отличните ми впечатления от преподавателската му дейност **съм убеден, че научното жури трябва да предложи на Факултетния съвет на Юридическия факултет при**

Софийски университет „Св. Кл. Охридски” да избере за
доцент по наказателен процес главен асистент д-р **Георги**
Иванов Митов.

Гр. София, 20 март 2013 г.

(проф. д-р Ал. Стойнов)